

ת"פ 41735/04/13 - מדינת ישראל נגד אשרף קיקס

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כבוד השופט אריה רומנוב

ת"פ 41735-04-13

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אשרף קיקס

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד יפעת גפן; עו"ד זהר גיאת

ב"כ הנאשם: עו"ד נמיר אדלבי

גזר דין

מהלך הדיון בתיק זה והרשעתו של הנאשם

1. בתקופה הרלוונטית לעניינו עבד הנאשם כנהג משאית. ביום 16.2.12 בסמוך לשעה 09:00 נהג הנאשם במשאית סמיטריילר בכביש 60, מכיוון מערב לכיוון מזרח. תוך כדי נסיעתו, בנסיבות שיתוארו להלן, סטה הנאשם למסלול הנגדי. כתוצאה מכך ארעה תאונת דרכים קשה בין המשאית בה נהג הנאשם לבין אוטובוס שנסע במסלול הנגדי. אחת מתוצאות התאונה הייתה שריפה שפרצה באוטובוס. באוטובוס היו תלמידי כיתת הגן (גילאי 4-5) של בית הספר "נור אלעודה" בענאתה ומורותיהם, אשר נסעו לפעילות בפארק "ארבע העונות" הנמצא בסמוך לרמאללה. בתאונה מצאו את מותם שישה ילדים ומורה אחת, ועוד רבים נוספים נפצעו, חלקם באורח קשה.

2. בתום חקירה שהתקיימה בעניין, הוגש נגד הנאשם כתב אישום בו ייחסה לו המאשימה שבע עבירות הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ועבירות נוספות. הנאשם לא חלק על כך שיש לו אחריות לאירוע התאונה, ואולם הוא כפר בכך שמעשיו מגבשים עבירות הריגה. לטענתו, מעשיו מגבשים עמוד 1

עבירות של גרם מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, ולא עבירות הריגה. לנוכח כפירתו זו של הנאשם התקיימו בתיק שש ישיבות הוכחות במהלכן העידו עשרה עדים מטעם המאשימה.

3. ביום 27.6.16, בעיצומו של שלב שמיעת הראיות, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון במסגרתו הוגש נגד הנאשם כתב אישום מתוקן. כתב האישום ייחס לנאשם שבע עבירות של גרם מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין; עבירות רבות של פציעה, לפי סעיף 334 לחוק העונשין; עבירה של מהירות, לפי סעיף 51 ו-54 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961; עבירה של חוסר זהירות, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961; ועבירה של תאונת דרכים הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 38(2) לפקודה.

4. הנאשם הודה בעובדות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, ובהתאם לכך הוא הורשע בעבירות שיוחסו לו. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש שיש להטיל על הנאשם.

5. וזה תיאור המעשים כפי שעולה מכתב האישום המתוקן:

1. ביום 16/2/12 בשעה 08:15 יצאו תלמידי כיתת הגן (גילאי 4-5) של בית הספר "נור-אלעודה" בענאתה לפעילות בפארק "ארבע העונות" הנמצא בסמוך לרמאללה. התלמידים יצאו לדרך בשני אוטובוסים שנשכרו להסעתם מבעוד מועד.
2. באחד האוטובוסים... נהג רדואן תואם... באוטובוס נסעו 61 נוסעים: 57 ילדים ו-4 מורות. האוטובוס נסע בכביש 60 לכיוון א-רם ומחסום קלנדיה.
3. באותו יום, בסמוך לשעה 06:30, יצא הנאשם מביתו בבית צפאפא בירושלים לעבודתו. הנאשם, שהחל לעבוד כנהג משאית במפעל "שמש בטון ובלוקים בע"מ" הנמצא באזור התעשייה עטרות בירושלים... ביום 21.1.12, הוביל במסגרת עבודתו במפעל מטענים שונים במשאית סמיטריילר בה נהג...
4. המשאית מורכבת מ"משא תומך"... (להלן: **הקבינה**) ו"נתמך רכין"... (להלן: **העגלה**).
5. הנאשם קיבל רישיון לנהיגה במשאית מסוג זה בשנת 2011, ובמועד הרלבנטי לכתב אישום זה היה "נהג חדש" למשאית מסוג זה.
6. הנאשם נסע בבוקר עם המשאית למחצבה הנמצאת סמוך לשוב כוכב השחר... שם העמיס מטען, אותו הוביל למפעל, תוך שהוא נוסע בכביש 60. הנאשם פרק את המטען במפעל, ובסמוך לשעה 09:00 יצא בשנית לכיוון המחצבה, כשהוא עובר את מחסום קלנדיה ונוסע שוב בכביש 60 לכיוון הישוב אדם.
7. קטע הכביש הרלבנטי נמצא בין א-רם לשוב אדם, בקרבת מחסום ליל (קילומטר 94.5 בכביש 60, להלן: **הכביש**). כביש זה שופץ ונסלל מחדש בשנת 2009. מדובר בכביש ישר, המאפשר שדה ראייה רחב לפנים (300 מטר). הכביש חצוב בהר, כשמשיני צדיו קירות סלע.

8. הכביש בירידה (7 מעלות) בכיוון נסיעת המשאית, והוא כולל שלושה נתיבים: שני נתיבים לכיוון א-רם (מערב) - הכיוון בו נסע האוטובוס, ונתיב אחד לכיוון אדם (מזרח) - בו נסעה המשאית. בין הנתיבים לכיוון מערב לבין הנתיב לכיוון מזרח מפריד קו לבן רצוף כפול.
9. המהירות המותרת בכיוון נסיעת המשאית היא 50 קמ"ש, והיא מסומנת כחוק באמצעות תמרורים (426) המוצבים משני צידי הדרך...
10. מזג האוויר באותה עת היה סוער, ובמקום ירד גשם שוטף. הכביש היה רטוב מאוד.
11. הנאשם נהג במשאית בחוסר זהירות, בחוסר מיומנות, ובמהירות העולה על המותר ושאינה מתאימה לתנאי הדרך, למשאית בה נהג, ולתנאי מזג האוויר.
12. חרף התמרורים, תנאי מזג האוויר, והעובדה כי היה "נהג חדש" במשאית, הנאשם נהג את המשאית עד שהגיע בקטע הכביש הרלבנטי למהירות של 84 קמ"ש.
13. כתוצאה מכך איבד הנאשם את השליטה על המשאית. המשאית החלה להידרדר במהירות, בירידה, כשהיא סוטה ממסלולה, חוצה את קו ההפרדה, כשהעגלה נזרקת בפראות מצד לצד לרוחב כל הכביש והודפת את הקבינה. בשלב מסוים פגעה העגלה בעוצמה בקבינה, והדפה את הקבינה אל מעבר לנתיב הנגדי, עד שהפינה הימנית קדמית של הקבינה פגעה בקיר הסלע השמאלי, פגיעה שגרמה לשבירת השמשה.
14. נהג האוטובוס, שנסע בנתיב הימני, האט את מהירות נסיעתו, אך לא היה יכול להימלט מהמשאית המסתחררת מולו, שחסמה את דרכו.
- האוטובוס פגע בדופן הימנית של הקבינה בעוצמה. מעוצמת הפגיעה נהדף האוטובוס לאחור, ואז פגעה בו העגלה, והפכה את האוטובוס על צידו הימני.
15. פגיעת המשאית גרמה לכשל חשמלי בלוח תיבת הנתיכים של האוטובוס, דבר אשר גרם לשריפה. הרוח שנשבה באותה עת גרמה להתפשטות מהירה של האש לכל חלקי האוטובוס, והוא עלה באש.
16. במקום התפתחה מהומה כאשר עשרות הילדים והמורות מנסים להיחלץ מהאוטובוס ההפוך והבוער. שישה מהילדים ואחת המורות לא הצליחו להיחלץ מהאוטובוס הבוער ומצאו את מותם בתאונה. להלן פרטי המנוחים:
- א. ע' ה'... יליד 2006, משועפט, ירושלים.
 - ב. ל' ח'... ילידת 2007, משועפט ירושלים.
 - ג. מ' ע'... יליד 2007 מענאתה, ירושלים.
 - ד. צ' ד'... יליד 2006, מואדי ג'וז, ירושלים.
 - ה. נ' ז'... יליד 2006, מסילוואן, ירושלים.
 - ו. מ' ס'... יליד 2006, מענאתה, ירושלים.
 - ז. עולה גולאני... ילידת 1974, משועפט, ירושלים - המורה.
17. כל יתר נוסעי האוטובוס, ביניהם 46 ילדים, נפגעו בתאונה. שלושה מהנוסעים, ילדה ושתי מורות, נפגעו באורח קשה מאוד, כשהן סובלות מחבלות, שברים וכוויות נרחבות. הפצועים פונו לבתי חולים בישראל ובשטחים. נכון למועד הגשת כתב האישום הטיפול בפצועי התאונה לא הסתיים.
18. נהג האוטובוס נפצע קשה בפלג גופו התחתון, כשהוא סובל משברים רבים וכוויות קשות. במהלך טיפולו בבי"ח שיבא נקטעו שתי רגליו והוא עבר אירוע לב ואירוע מוחי. הנהג שוחרר

ביום 10.5.12 למסגרת שיקומית.

19. הנאשם נפצע אף הוא בתאונה. הוא פונה לבית החולים הדסה הר הצופים, שם התברר כי שבר שתי חוליות בעמוד השדרה. הנאשם הושאר בבית החולים להשגחה, ושוחרר כעבור יממה מבית החולים.

20. הנאשם רשום במרשם האוכלוסין של מדינת ישראל.

21. במעשיו המתוארים לעיל גרם הנאשם למותם של 7 בני אדם, לחבלתם ולפציעתם של עשרות בני אדם. הנאשם נהג רכב במהירות מופרזת ובמהירות שאינה סבירה בהתחשב בכל הנסיבות ובתנאי הדרך והתנועה בה, באופן שיקיים בידו את השליטה המוחלטת ברכב, נהג רכב בקלות ראש ובחוסר זהירות, במהירות שיש בה סכנה לציבור וגרם לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש.

6. בטרם סיום פרק זה אציין, שתוך כדי ניהול ההליך בתיק זה הנאשם חלה בסרטן הדם. הדבר היה בתחילת חודש אוגוסט 2014. בשל המחלה נזקק הנאשם, בין היתר, להשתלת מח עצם. מחלתו של הנאשם הביאה להימשכות ההליך. בתחילה, לנוכח מחלתו של הנאשם, היה צורך לבטל ארבע ישיבות הוכחות שנקבעו (החלטה מיום 18.12.14). בהמשך, בשלב הטיעונים לעונש, עלה צורך לקבל מידע עדכני בדבר מצבו הבריאותי של הנאשם ולערך בירורים עם רופאיו האישיים של הנאשם ועם גורמי רפואה בשירות בתי הסוהר, במטרה לברר האם מצבו הרפואי של הנאשם מאפשר את שהייתו בתנאי כליאה. על כך ארחיב בהמשך.

הנאשם - תסקיר שירות המבחן

7. הנאשם הינו כיום כבן 38. נשוי ואב ל-3 ילדים. הוא מתגורר עם בני משפחתו בבית הוריו בשכונת בית צפאפה בירושלים. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם נשר מהלימודים לאחר 8 שנות לימוד על מנת לסייע בפרנסת בני משפחתו. במהלך השנים הוא עבד בעבודות שונות. בשנת 2003 הנאשם קיבל רישיון נהיגה במשאית. בשנת 2007 הוא החל לעבוד כנהג משאית בחברות שונות, והוא עבד בעבודה זו עד ליום אירוע התאונה מושא כתב האישום.

8. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי ומתפקד בתחומי העבודה והמשפחה. במהלך השנים הוא עבד במסגרות עבודה והפגין יכולת יציבות ואחריות. הוא ניהל חיי משפחה תקינים, ושירות המבחן התרשם כי קיימת מערכת משפחתית חמה ותומכת לאורך השנים.

9. לדברי שירות המבחן, התאונה מושא כתב האישום היוותה נקודת מפנה קיצונית בחייו של הנאשם.

בעקבות התאונה הנאשם מתמודד עם תסמינים פוסט-טראומתיים של האירוע, הבאים לידי ביטוי בנדודי שינה, מחשבות, קולות פולשניים ודיכאון. זאת בנוסף לפגיעה הפיזית שהנאשם עצמו נפגע בתאונה, כמתואר בכתב האישום. הנאשם הציג לשירות המבחן אישור על כך שהוא מוכר בביטוח הלאומי כנכה מעבודה בשיעור של 24% בסעיף נפשי ובסעיף אורתופדי. בעקבות התאונה נשלל רישיון הנהיגה של הנאשם. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מתמודד כיום עם ההשלכות של מעשיו ועם תסמינים פוסט-טראומתיים של התאונה, ואינו מקבל מענה טיפולי למצבו. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם סובל מדיכאון ומרצון וחשק מועטים לחיים, וכי הוא נוקט בגישה פטליסטית לחיים. לכך יש להוסיף את מחלת הסרטן בה חלה הנאשם תוך כדי ניהול ההליכים, אליה אתיחס בנפרד להלן. שירות המבחן סיכם את תסקירו בכך שהמליץ כי יוטל על הנאשם עונש מאסר שייקח בחשבון את מצבו הבריאותי.

10. גיליון הרישום הפלילי של הנאשם מעלה, כי לחובתו הרשעה אחת משנת 2004 בעבירה של הסעה שלא כדין, בגינה הוא נדון ל-45 ימי מאסר לריצוי בפועל. בגיליון הרישום של עבירות תעבורה ישנם 25 רישומים.

טיעוני המאשימה לעונש

11. במסגרת הטיעונים לעונש הגישה המאשימה כראיות מטעמה, את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם וכן את גיליון הרישום התעבורתי שלו. כמו כן, הפנתה המאשימה לתעודות רפואיות שהוגשו במהלך שמיעת הראיות ואשר מתייחסות לחלק מנפגעי התאונה. בנוסף, הגישה המאשימה מסמכים שהם בבחינת הצהרות נפגע.

12. בשלב הטיעונים לעונש המאשימה זימנה לעדות את מר מוחמד בכרי שהנו אביו של הילדה טאלה בכרי, שנפצעה קשה בתאונה. בעדותו מסר האב, כי מצבה של בתו קשה ביותר, וכי במהלך השנים היא עברה 97 ניתוחים, בעיקר ניתוחים פלסטיים. לדבריו, טאלה מונשמת באמצעות מכשיר והיא זקוקה לליווי בכל שעות היממה. פרט לפגיעה הפיזית הקשה שבתו נפגעה, גם מצבה הנפשי קשה מאוד. לדבריו, בשל המראה שלה, הילדים בסביבתה מפחדים ממנה, ומטעם זה אין היא יוצאת מהבית, אלא לבתי חולים. לדבריו, לנוכח מצבה של בתו אין הוא יכול לצאת לעבודה כדי לפרנס את המשפחה.

13. בטיעוניה לעונש ציינה המאשימה את רכיבי התנהגותו הרשלנית של הנאשם שגרמו לתאונה הקשה. בעיקר עמדה המאשימה על התוצאה הקשה של התאונה: מותם של שבעה בני אדם, מתוכם שישה ילדים רכים; פציעתם של רבים אחרים, חלקם באופן קשה ביותר; ונזק כבד וסבל רב לבני משפחותיהם. המאשימה עמדה על כך שהנאשם נהג ברכב כבד, דבר אשר מצד אחד מחייב משנה זהירות, ומצד שני מחייב החמרה בענישה של מי שמפר את החובה לנהוג במשנה זהירות. לטענת המאשימה, על הענישה

לתת ביטוי לפגיעה בכל אחד מקורבנות התאונה על-ידי ענישה מצטברת שתשקף בצורה ראויה את הפגיעה בערך החיים.

14. במהלך טיעוניה לעונש הפנתה המאשימה לפסיקה שממנה היא מבקשת לגזור את מתחם הענישה הראוי במקרה זה, ואת העונש שלדעתה יש להטיל על הנאשם בתוך המתחם. עמדת המאשימה היא, כי מתחם הענישה נע בין 4 ל-7 שנות מאסר (עמ' 65 שורות 19-20). לדברי המאשימה, אלמלא הנאשם היה חולה במחלת הסרטן היה מקום להטיל עליו עונש שבין 5.5 ל-6 שנים. לנוכח מחלתו של הנאשם סבורה המאשימה כי עונש של 5 שנות מאסר הוא עונש ראוי בנסיבות העניין (עמ' 70 לפרוטוקול).

15. בנוסף לעונש מאסר לריצוי בפועל, טענה המאשימה כי יש להטיל על הנאשם עונשים נוספים, ואלו הם: עונש מאסר על תנאי; פסילת רישיון נהיגה ברכב כבד לצמיתות או לתקופה משמעותית; פסילת רישיון נהיגה ברכב פרטי; קנס; ופיצוי לנפגעי העבירה. בעניין הפיצוי טענה המאשימה, כי יש לחלק את הנפגעים לשלוש קבוצות: האחת, משפחות ההרוגים; השנייה, הנפגעים הקשים; והשלישית, הנפגעים האחרים.

טיעוני הסניגור לעונש

16. בשלב הטיעונים לעונש טען הנאשם, כי במסגרת הליכי "סולחה" שהתנהלו במעורבותם של צדדים שלישיים, הוא ובני משפחתו שילמו לחלק מנפגעי העבירה פיצוי כספי בסכום של כ-400,000 ₪. הסכום לא שולם לכל המשפחות, אלא רק לכ-10 משפחות. לדברי הנאשם, חלק מהמשפחות הודיעו כי הן אינן מעוניינות בפיצוי והסתפקו בכך שאמרו: "ברוך ה' זה מאלוהים, אנחנו לא מחפשים כסף, לא רוצים כסף..." (עמ' 53 שורות 1 ו-2). לדברי הנאשם, הכסף ששולם כפיצוי לא היה זמין לו ולבני משפחתו. לצורך גיוס הכסף, "מכרנו את הבתים, מכרנו מכוניות, מהדמ שלנו, מהפה של הילדים שלנו. הלווינו, לקחנו הלוואות, אני יכול להביא לך כמה הלוואות לקחתי אני, אח שלי, אבא שלי מכר את האוטו שלו, אני מכרתי את האוטו שלי, אח שלי זה מקבל ארבעת אלפים, הלך ולקח הלוואה שבעים אלף מהבנק כדי לתת לאנשים שאומרים עכשיו שלא לקחו כסף" (עמ' 49 שורות 2-5).

17. המאשימה לא חלקה על כך שהנאשם ומשפחתו שילמו סכומים מסוימים כפיצוי לחלק מהמשפחות. עם זאת, בין הצדדים הייתה מחלוקת לגבי גובה הסכומים ששולמו. במהלך הדיונים עלתה אפשרות שחלק מהסכומים שנמסרו על ידי הנאשם ומשפחתו לאחרים על-מנת שימסרו את סכומי הכסף למשפחות הנפגעים, לא הגיעו ליעדם. בסופו של דבר, לאחר דין ודברים שהתקיים לאחר ישיבת הטיעונים לעונש, הגיעו הצדדים להסכמה לפיה, הנאשם ומשפחתו שילמו לחלק ממשפחות הנפגעים, סכום כולל של 300,000 ₪.

18. בפתח טיעוניו לעונש עמד ב"כ הנאשם על הקושי המיוחד הטמון בתיק זה "... כאשר מצד אחד משפחות שאיבדו את יקיריהם, בסך הכל ילדים קטנים שהלכו לבית ספר ויצאו לטיול וברגע אחד איבדו אותם ואחרים נאלצו להתמודד עם הפגיעות של ילדיהם הקטנים ומנגד אני מלווה אדם שבסך הכל באותו יום כמו כל יום יצא לעבודתו כדי לפרנס את משפחתו וילדיו בכבוד ובטעות רגעית שבשיקול דעת כשהוא נוסע מכל ("צ": "מעל" - א.ר.) המהירות המותרת באותו מקום הוא מאבד שליטה מסיבה שעד עכשיו אנחנו לא יודעים אותה ומשם כל השאר ידוע לכולם" (עמ' 71 ש' 21 - עמ' 72 ש' 2).

19. במסגרת טיעוניו לעונש טען ב"כ הנאשם, כי הייתה הצדקה מלאה לכפירת הנאשם בעובדות שעליהן ביקשה המאשימה לבסס את הרשעתו בעבירות הריגה, ולניהול הוכחות ביחס לכך. שהרי בסופו של דבר הגיעו הצדדים להסדר טיעון המשקף את עמדת הנאשם, והוא אכן הורשע בהסכמה בעבירות של גרימת מוות ברשלנות ולא בעבירות הריגה. לטענת ב"כ הנאשם, בנסיבות אלה חלף הזמן צריך לשמש נימוק להקל בעונשו של הנאשם. לדבריו, אילו הנאשם היה מואשם כבר בתחילה בעבירות של גרם מוות ברשלנות, ההליך היה מתקצר באופן משמעותי.

20. לטענת ב"כ הנאשם, מידת הרשלנות שיש לייחס לנאשם אינה גבוהה. באשר לעובדה שהנאשם נהג במהירות של 84 קמ"ש בקטע כביש בו המהירות המותרת היא 50 קמ"ש טען ב"כ הנאשם, כי מהראיות שהובאו לא ברור מדוע המהירות בקטע זה הוגבלה ל-50 קמ"ש, שכן לדבריו תנאי הדרך אפשרו נסיעה במהירות גבוהה יותר. לטענת ב"כ הנאשם, באותה תקופה הנאשם נסע בכביש מדי יום ביומו, והוא אף נסע בכביש באותו בוקר לפני התאונה. לדבריו, גם אם נסיעתו של הנאשם בסמוך לפני התאונה הייתה גבוהה מעל המותר, הנאשם לא חש שנסיעתו מסוכנת, ואת גם בהינתן שאותו בוקר היה גשום והכביש היה רטוב.

21. לטענת ב"כ הנאשם, התוצאות הקשות של התאונה היו מקריות ולא בשליטתו של הנאשם: כך לגבי העובדה שבמסלול הנגדי נסע אוטובוס ובו מספר גדול של ילדים; כך לגבי העובדה שהאוטובוס היה ממודל ישן (שנת 85) והייתה מותקנת בו תיבת נתיכים (שאינה מותקנת באוטובוסים חדישים) אשר בעקבות התאונה נגרם בה קצר חשמלי שהביא לשריפת האוטובוס; וכך לגבי העובדה לה טען ב"כ הנאשם (ואשר המאשימה חלקה עליה), שאנשים אשר בסמוך לאחר התאונה שברו את שמשות האוטובוס כדי לחלץ את הנוסעים, גרמו במעשיהם, שלא בכוונה, לכך שנוצרה "מנהרת רוח" אשר ליבתה את האש והביאה להתפשטותה המהירה ולשריפתו של האוטובוס.

22. בהסתמך על פסיקה שהוצגה על ידו, חלק ב"כ הנאשם על מתחם הענישה לו טענה המאשימה. לטענתו, תחתית המתחם צריכה לעמוד על שנת מאסר אחת, או לכל היותר שנתיים. לטענת ב"כ הנאשם, בנסיבות רגילות היה צריך למקם את הנאשם בתחתית המתחם. זאת בשל מספר טעמים: מידת

הרשלנות הלא-גבוהה של הנאשם; התוצאות הקשות של התאונה גם על הנאשם, וזאת הן במובן הפיזי, הן במובן הנפשי, הן במובן התעסוקתי, והן במובן המשפחתי; נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו ותחושת האשמה הכבדה הרובצת עליו; שיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק; חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה; היותו של הנאשם אדם נורמטיבי; והעובדה שהנאשם שילם פיצויים לחלק מהנפגעים. בנוסף טען ב"כ הנאשם, כי בעקבות התאונה הופנו אל הנאשם איומים מצד מי מקורבנות העבירה או בני משפחותיהם.

23. ואולם כאמור, לטענת ב"כ הנאשם נסיבות המקרה אינן רגילות. זאת בשל העובדה שהנאשם חולה במחלת הסרטן. לטענת ב"כ הנאשם, לנוכח מחלתו של הנאשם וחוות הדעת של רופאיו בדבר השפעת המאסר על כליאתו, אין להטיל על הנאשם עונש מאסר כלשהו. הדברים יפורטו להלן;

מצבו הבריאותי של הנאשם

24. ישיבת הטיעונים לעונש התקיימה ביום 23.3.17. במועד זה לא הונח לפני בית המשפט תיעוד רפואי אשר התייחס באופן ספציפי לשאלה, האם מצבו הרפואי של הנאשם מאפשר את כליאתו. ואולם, לאחר ישיבת הטיעונים לעונש הוגשו על ידי הנאשם מסמכים רפואיים נוספים ועדכניים, אשר גורמי הרפואה בשירות בתי הסוהר התבקשו להתייחס אליהם.

25. ביום 15.5.17, בסמוך לאחר שהושגה בין הצדדים הסכמה לעניין גובה הפיצוי ששולם על ידי הנאשם ובני משפחתו לחלק ממשפחות הנפגעים, הגיש הנאשם הודעה ובקשה לצירוף מסמכים רפואיים בעניינו

של הנאשם. בהודעה מסר ב"כ הנאשם, כי לאחרונה חלה הדרדרות במצבו הבריאותי של הנאשם והוא אף אושפז בבית חולים בשל אי ספיקה נשימתית, ושחרר לאחרונה. ב"כ הנאשם ציין, כי ממכתב שערך פרופ' מיכאל שפירא אשר מטפל בנאשם עולה, כי במצבו הנוכחי של הנאשם הוא אינו כשיר לכליאה. ב"כ הנאשם ביקש כי בית המשפט יתיר לו להגיש את המסמכים הרפואיים העדכניים, כי ייתן למסמכים אלה את מלוא המשקל הדרוש בעת מתן גזר הדין, ובהתאם לכך, יימנע משליחת הנאשם לריצוי מאסר בפועל.

26. המאשימה התנגדה להגשת המסמכים הרפואיים העדכניים, אך היא עצמה קיבלה את המסמכים מידי ב"כ הנאשם והעבירה אותם לבחינת גורמי הרפואה בשירות בתי הסוהר. בהודעה שנמסרה על ידי ב"כ המאשימה ביום 21.6.17 נאמר: "מרשויות שב"ס נמסר כי שירות בתי הסוהר מסוגל להעניק טיפול רפואי לאסירים הסובלים ממחלות שונות, בין באמצעות גורמי הרפואה המשרתים בשב"ס ובין באמצעות בתי חולים ציבוריים או רופאים מומחים, הכל לפי הצורך הרפואי הרלבנטי... עם קליטתו של הנאשם בשב"ס, יעבור הנ"ל הערכת מצב רפואית ובסיומה תתקבל החלטה על שיבוצו למתקן כליאה ספציפי (לרבות מר"ש-מרכז רפואי שב"ס) ואופן הטיפול בו."

27. ביום 27.7.17 הגישה המאשימה את עמדת קרפ"ר שב"ס בעניין, וזאת לאחר פגישה שהתקיימה בפרקליטות המדינה בהשתתפות יועמ"ש שב"ס וקרפ"ר שב"ס, בקשר לתיק הנדון. אף שהמסמך הוכן בהקשר לתיק הנדון, אין בו התייחסות קונקרטית למצבו של הנאשם. "השורה התחתונה" של עמדת שב"ס, כפי שסוכמה על ידי המאשימה, קובעת: "מחלת הסרטן אינה זרה למחלקת רפואה בשב"ס. אין זו הפעם הראשונה בה נקלט חולה סרטן בשב"ס. מטבע הדברים יודע שב"ס לטפל גם בחולי סרטן שלקו במחלה קשה זו במהלך ריצוי מאסרם. אם ייגזר על הנאשם מאסר בפועל, כבקשת המאשימה, הוא יעבור כמו כל אסיר אחר מיון והערכת מצב רפואית בעת קליטתו, ויקבל את הטיפול ההולם למצבו."

28. בהחלטתי מיום 1.10.17 נעתרתי לבקשת הנאשם והתירתי לו להגיש מסמכים רפואיים עדכניים מרופאיו האישיים. קבעתי, כי על המסמכים להיות עדכניים לעת הזאת. במידת האפשר התבקשו רופאיו של הנאשם להתייחס לעמדת שב"ס כפי שהובאה על ידי הפרקליטות.

29. בהתאם להחלטתי הנ"ל, הגיש ב"כ הנאשם ביום 22.10.17 מסמכים עדכניים בעניינו של הנאשם. בין היתר, הוגש לבית המשפט מכתבה של ד"ר בתיה אבני, מומחית בהמטולוגיה והשתלת מח עצם, בבית החולים הדסה עין כרם בירושלים. במכתבה זה מתארת ד"ר אבני את מהלך המחלה של הנאשם ואת מצבו העדכני. בסיכום מכתבה כתבה ד"ר אבני דברים אלה:

"לסיכום, מדובר בחולה מושגל מח עצם עם סיבוך קשה של GVHD ראיתי בצורה של ברוניוליטיס אובליטרנס, נמצא בדספנאה בסיסית משמעותית. עובר טיפולים סדירים שבועיים. לצין שכל זהו ראיתי בחולה כזה יכול להביא להדרדרות משמעותית במצבו הראיתי ואף החמרה של GVHD במקומות נוספים.

מכיוון שמדובר בחולה מושגל מח עצם, מדוכה חסון, לפי דעתי כליאה עלולה להביא להדרדרות משמעותית במצבו הרפואי. בנוסף, הטיפול בחולה מושגל מח עצם הנו מסובך וצריך להינתן רק על ידי רופאים מומחים לעניין ולא על ידי רופאי שב"ס שאין להם את הנסיון והידע בטיפול בחולים כאלו".

30. לנוכח הדברים שנכתבו על ידי ד"ר אבני התבקשה התייחסות המאשימה. בתגובה שנמסרה על ידי הפרקליטות ביום 15.11.17 הודיעה המאשימה, כי אין היא מתכוונת לחלוק על המסמכים הרפואיים ככל שהם מתארים את מצבו הרפואי של הנאשם. עם זאת, המאשימה הודיעה כי היא: "**חולקת בתוקף** על הקביעות חסרות הבסיס המופיעות במסמכים הרפואיים, בנוגע לכשירותם של רופאי שב"ס (פסקה אחרונה במסמך ד"ר אבני) או התאמתם של מתקני שב"ס (מסמך פרופ' שפירא). עם כל הכבוד למקצועיות הרופאים הנ"ל ומסירותם לטיפול, אין לרופאים אלה את הידע ואת המומחיות שיאפשרו להם לחוות דעה בנוגע לשב"ס ויכולותיו". ובהמשך נאמר על ידי המאשימה: "מצבו הרפואי של הנאשם אינו זר לשב"ס, אשר מטפל מעת לעת גם באסירים חולי סרטן. אם ייגזר על הנאשם מאסר בפועל, כבקשת המאשימה, הוא יעבור, כמו כל אסיר אחר, מיון והערכת מצב רפואית בעת קליטתו, ויקבל את הטיפול ההולם למצבו."

31. סיכומי של דבר, בתגובתה הנ"ל המאשימה עמדה על טענתה כי מתחם הענישה הראוי הוא 4-7 שנים מאסר, וכי יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם. המאשימה סיימה את תגובתה בכך שאמרה, כי המחוקק נתן דעתו להשלכות המצב הרפואי על ריצוי עונש מאסר בכך שקבע בסעיף 7 **לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001**, כי ניתן לאשר שחרור זמני ממאסר לצורך טיפול רפואי.

32. לשם ליבון הדברים זימנתי ישיבה שהתקיימה ביום 25.1.18. במהלך הישיבה הודיע ב"כ הנאשם כי הנאשם היה מאושפז מיום 7.1.18 ועד ליום 10.1.18. ב"כ הנאשם הגיש מסמכים רפואיים עדכניים מבית החולים הדסה שם מטופל הנאשם. במסמך מיום 21.1.18 כותבת ד"ר אבני גם הפעם, שכל זיהום ריאתי בחולה דוגמת הנאשם יכול להביא להתדרדרות משמעותית במצבו. ד"ר אבני שבה ומביעה דעתה כי כליאתו של הנאשם עלולה להביא להתדרדרות משמעותית במצבו הרפואי. היא שבה על דבריה כי הטיפול בחולה מושגל מח עצם הוא מסובך וצריך להינתן רק על ידי רופאים מומחים לעניין ולא על ידי רופאי שב"ס, שלהערכת ד"ר אבני אין להם את הנסיון והידע בטיפול בחולים מסוג זה.

33. בתום הישיבה שהתקיימה ביום 25.1.18 התבקש ב"כ המאשימה להעביר את העתק המסמכים

העדכניים לשירות בתי הסוהר על מנת שזה יבחן את המסמכים ויודיע האם לנוכח התייעוד הרפואי העדכני הוא רואה לשנות את העמדה שמסר בשעתו. המסמכים אכן הועברו לשב"ס וביום 7.2.18 הוגשה התייחסותו. לתגובת הפרקליטות שהוגשה ביום 7.2.18 צורף מכתבה מיום 5.2.18 של ד"ר מרים מדר, ראש ענף רפואת אסירים בשירות בתי הסוהר. במכתבה זה כותבת ד"ר מדר כי היא סבורה שהנאשם יוכל לרצות עונש מאסר, וכי שירות בתי הסוהר מסוגל לתת מענה גם למקרה הספציפי של הנאשם. וכך כותבת ד"ר מדר במכתבה:

"מדובר בחולה מורכב מאוד הזקוק להשגחה רפואית צמודה ותנאי החזקה מיוחדים למניעת סיבוכים והחמרה נוספת במצבו הרפואי.
אין מחלוקת שיש צורך מעקב וטיפול ע"י רופאים מומחים. במצבים האלו רופאי שב"ס נותנים טיפול המומלץ ע"י רופאים מומחים מהקהילה.
גם במקרה הספציפי ניתן להמשיך מעקב ע"י רופאים מומחים ולהעניק לחולה טיפול הרפואי המומלץ.
לא ניתן להבטיח שחולה לא ידבק מזיהומים ומצבו הרפואי לא יחמיר."

34. בסיום הודעת הפרקליטות אליה צורף מכתבה של ד"ר מדר, נכתבו על ידי הפרקליטות דברים אלה:

"נבקש להוסיף לכך ארבע הערות:
- שב"ס מבקש לשוב ולחדד כי חרף האמור לעיל, קביעה סופית באשר לקליטתו של כל אסיר בשב"ס מתבצעת רק במועד הקליטה והמיון שלו בשב"ס.
- שב"ס אינו נרתע מ"הנטל המיוחד" הכרוך בהחזקתו של אסיר במצב רפואי מורכב, ורואה זאת חלק מתפקידו המקצועי.
- אין סביבה סטרילית ונקייה מזיהומים. התייעוד הרפואי של הנאשם מלמד כי הוא חשוף לזיהומים גם מחוץ לכותלי שב"ס. זיהומים כאלה קיימים בכל מקום, גם בסביבתו הרגילה של הנאשם, גם בבתי חולים אחרים.
- אם תחול חלילה החמרה במצבו הרפואי של הנאשם, יפעל שב"ס - כמובן - בהתאם להנחיות ולחוקים הרלבנטיים."

35. בתגובה שב"כ הנאשם הגיש ביום 15.2.18 הוא ציין תחילה, כי מתגובת שירות בתי הסוהר עולה כי אין מחלוקת בדבר מצבו הבריאותי המורכב של הנאשם, אשר זקוק להשגחה רפואית צמודה ותנאי החזקה מיוחדים למניעת סיבוכים והחמרה נוספת במצבו הרפואי. כמו כן, אין מחלוקת כי יש צורך במעקב וטיפול על ידי רופאים מומחים, ובמצבים האלה נעזר שירות בתי הסוהר ברופאים מומחים חיצוניים מהקהילה. ב"כ הנאשם מסר בתגובתו, כי מהתייחסות שב"ס ניתן ללמוד כי המערך הרפואי של שב"ס והרופאים שפועלים במסגרת שב"ס אינם מומחים לטפל באדם במצבו הבריאותי המורכב של הנאשם, ומשכך אין מנוס ממתן טיפול רפואי על ידי רופאים מומחים מחוץ לשירות בתי הסוהר. משמעות הדבר

היא כי במידה והנאשם ירצה עונש מאסר יהא צורך להעבירו פעם אחר פעם אל מחוץ לכותלי בית הסוהר לבתי חולים חיצוניים, לצורך קבלת הטיפול המורכב לו הוא זקוק. לדברי ב"כ הנאשם "לא צריך דמיון גדול בשביל להעריך את הקושי ואת הסבל אותו יעבור הנאשם במעבר מהכלא לבתי חולים ובחזרה, גם מבחינת הניידות וגם מבחינת הזמן הכרוך בכך". ב"כ הנאשם חלק על דברי שב"ס כי הנאשם חשוף לזיהומים גם בביתו וטען, כי ברור שלא ניתן להשוות בין שהייה של הנאשם בביתו בחברת בני משפחתו המצומצמת, לשהייה בבית הסוהר בחברתם של אסירים רבים אחרים. מכאן, שלטענתו, הסיכון לזיהומים בבית סוהר גבוה בהרבה מהסיכון הקיים בביתו של הנאשם.

דין והכרעה

36. שיקולי הענישה בעניינם של נאשמים אשר בנהיגתם הביאו למותם של אחרים הם רבים ומגוונים. על שיקולים אלה נמנים, בין היתר: הצורך לתת בענישה הכרה וביטוי לתוצאה הקשה שארעה, לערך קדושת האדם, ולמשמעות גדיעתם של חיים בטרם עת; ההכרח כי מערכת המשפט תתרום את תרומתה, כמידת יכולתה, למאבק בקטל בדרכים, על ידי הרתעה אישית והרתעת הרבים; הצורך להרחיק מהכבישים נהגים המסכנים את הציבור. ומנגד - העובדה שאין מדובר בעבירות שנעברו "בכוונה", ומקום שמדובר בגרם מוות ברשלנות, אף ללא "מחשבה פלילית" (סעיפים 20 ו-21 לחוק העונשין, תשל"ז-1977); העובדה שלעיתים רבות קיים פער גדול בין חומרת התנהגותו של הנאשם (אשר יכולה להתבטא בחוסר תשומת לב של רגע), לבין תוצאות התנהגותו שיכולות להיות קשות והרסניות; העובדה שלא אחת תוצאות התאונה הן מקריות ולא היו מצויות בשליטתו של הנאשם; וכן העובדה שבדרך כלל הנאשמים הם אנשים נורמטיביים, אשר לא אחת התאונה ותוצאותיה פגעו אף בהם, פיזית ונפשית, ושינו את מהלך חייהם לעד. שיקולים אלה קיימים כאשר מדובר בנאשמים שהורשעו בעבירות של גרם מוות ברשלנות, והם קיימים גם ביחס לנאשמים שהורשעו בעבירות הריגה (ע"פ 2566/14, 2676/14 אדוארד גלפונד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.2.16)).

37. בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.11.09) עמד בית המשפט העליון (כב' השופט נ' הנדל) על הכללים אשר על בית המשפט להנחות את עצמו בבואו לגזור את דינו של נאשם שבנהיגתו הרשלנית גרם למותו של אדם. וכך נאמר באותו פסק דין:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן

בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

38. המאשימה מבקשת לקבוע את דרגת הרשלנות במקרה שלפנינו בהתבסס על המשקל המצטבר של הגורמים הבאים: העובדה שהנאשם נהג ברכב כבד, סמיטריילר אשר לו "קבינה" ו"עגלה"; העובדה שבאותה עת היה הנאשם "נהג חדש"; העובדה שהנאשם נהג במהירות של 84 קמ"ש, בירידה, בקטע כביש בו הוצבו תמרורים שהורו כי המהירות המותרת היא עד 50 קמ"ש; העובדה שמזג האוויר באותה עת היה סוער, במקום ירד גשם שוטף והכביש היה רטוב מאד; והעובדה שהנאשם איבד את השליטה במשאית, חצה קו הפרדה רצוף כפול, נכנס למסלול הנגדי וחסם את נתיב נסיעתו של נהג האוטובוס.

39. אין חולק על כך שגורמים אלה קובעים את דרגת הרשלנות של הנאשם. לכאורה, מרכיב הרשלנות המרכזי בנהיגתו של הנאשם, היא העובדה שהוא נהג במהירות העולה ב-34 ק"מ מעל המהירות המותרת. על עובדה זו אין חולק. עם זאת אציין, כי דומה שטענת ב"כ הנאשם כי תנאי הדרך אפשרו בקטע כביש זה נהיגה במהירות גדולה יותר, אינה טענה מופרכת, ולכאורה יש לה אחיזה בחומר הראיות. אזכיר, כי מדובר בכביש בין עירוני אשר שופץ ונסלל מחדש שלוש שנים לפני אירוע התאונה. מדובר בקטע כביש ישר המאפשר שדה ראייה רחב לפנים. השאלה מדוע בקטע כביש זה הוגבלו מהירות הנסיעה ל-50 קמ"ש לא התלבנה. יתכן - ואינני קובע זאת - כי התמרורים שהוצבו במקום נועדו לגרום לנהגים להאט את מהירות נסיעתם בשל מחסום המוצב בהמשך הדרך. כאמור, אין חולק על כך שהנאשם נסע במהירות העולה במידה משמעותית על המהירות המותרת, וכל שניתן לומר הוא שטענת ב"כ הנאשם בעניין זה אינה מופרכת.

40. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים ולנסיבות העניין, מצאתי כי יש לקבוע שדרגת הרשלנות של הנאשם הייתה גבוהה מבינונית. זאת בשל המשקל המצטבר של הגורמים אותם פירטתי. מדובר בכביש המוכר היטב לנאשם, אשר נסע בו באותה תקופה מדי יום במסגרת עבודתו. מרכיבי הרשלנות שנקבעו לעיל היו הרקע לאובדן השליטה במשאית. הנאשם עצמו לא ידע להסביר מה היה הגורם לאובדן השליטה ולסטייה למסלול הנגדי. אין, אפוא, להוציא מכלל אפשרות כי הסיבה המידית והישירה לתאונה הקטלנית הייתה חוסר תשומת לב של רגע.

41. לפני בית המשפט מונחים מספר פסקי דין שדנו בעניינם של נאשמים שגרמו בנהיגתם למותם של מספר אנשים. אעמוד עליהם בקצרה:

בעפ"ג 4766-07-09 (מחוזי מרכז) **יגמור נ' מדינת ישראל** (9.12.09) נדון עניינו של נהג משאית שבנהיגתו הרשלנית גרם למותם של 2 בני אדם ולפציעתם של 2 בני אדם נוספים. הוא נדון לעונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה של שנתיים וחצי.

ברע"פ 5775/15 וייצמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.9.15) נדון עניינו של נהג אוטובוס שבנהיגתו הרשלנית גרם למותם של 4 בני אדם ולפציעתם ממש של 6 אנשים. הוטל עליו עונש של שלוש שנות מאסר.

בע"פ 1581-08-13 (מחוזי באר שבע) אלגבור נ' פרקליטות מחוז דרום (25.12.13) נדון עניינו של נהג משאית שבנהיגתו הרשלנית גרם למותם של 5 בני משפחה אחת. הוטל עליו עונש של ארבע שנות מאסר.

בת"פ 9237-05-17 (מחוזי חיפה) מדינת ישראל נ' אבו סיאם (11.1.17) נדון עניינו של נהג משאית שהרג בנהיגתו 7 בני אדם ופצע 14. הוטל עליו עונש של ארבע שנות מאסר. ככל הידוע, כנגד גזר הדין שהוטל בתיק זה תלויים ועומדים ערעורים בבית המשפט העליון.

בעפ"ת 6532-03-12 (מחוזי חיפה) גאנם נ' מדינת ישראל (17.6.12) נדון עניינו של נהג אוטובוס שבנהיגתו הרשלנית גרם למותם של 5 נוסעים ולפציעתם של עשרות. הוטל עליו עונש מאסר לתקופה של ארבע שנים וחצי.

ברע"פ 4892/17 שאקר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.7.14) נדון עניינו של נהג הסעות שבנהיגתו הרשלנית גרם למותם של 6 תלמידים. הוטל עליו עונש מאסר לתקופה של חמש שנים וחצי.

בע"פ 2566/14, ע"פ 2676/16 גלפונד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.2.16) נדון עניינו של נהג אוטובוס שהרג בנהיגתו 24 נוסעים ופצע עשרות אחרים. הוטל עליו עונש מאסר לתקופה של שמונה שנים.

42. אקדים ואומר - הגם שלא הייתה מחלוקת על כך - כי מצאתי שבנסיבות המקרה שלפנינו, כפי שהדבר נעשה במקרים דומים אחרים, יש מקום להורות על הצטברות העונשים, על מנת שיינתן ביטוי לפגיעה בכל אחד מהקורבנות. עמד על כך בית המשפט המחוזי בבאר שבע בפרשת אלגבור, אליה אתייחס להלן, באומרו דברים אלה:

"המערער חטא בנהיגה רשלנית שהביאה לקיפוח חיי אדם. מותו של כל אדם בגין מעשה עבירה של אחר, הוא מוות נורא ומיותר. מותם של חמישה בני משפחה אחת, ביניהם תינוקת בת כשישה חודשים, באבחת התנגשות אחת ברכבם, שהביאה לשריפת הרכב על יושביו, הינה זוועה שקשה לתארה במילים. הסבל ושברון הלב שילוו את קרובי המשפחה

בכל ימי חייהם, כפי שעלה מהעדויות בפני בית משפט קמא, הינם פועל יוצא וצפוי מתוצאות רשלנותו של המערער. מספרם של קרבנות העבירה; הקשר המשפחתי; הדרך המזעזעת שבה נספו קרבנות העבירה; החורבן שהמיט המעשה על קרובי המשפחה, הינן נסיבות המצדיקות לטעמי, כשלעצמן, ייחוס מעשי עבירה נפרדים של גרימת מוות ברשלנות, בהתייחס לכל אחד מקרבנות המעשה, מתוך כיבוד עקרון העל של קדושת חיי האדם וכן לאור צרכי הרתעה".

43. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים ולפסיקה הרלוונטית, מצאתי כי יש להעמיד את מתחם הענישה בפרשה שלפניו על 2.5-7 שנות מאסר.

44. המקרה אשר נסיבותיו הן הדומות ביותר לזה שלפנינו, הוא זה שנדון בפרשת **אלגבור**. באותו מקרה היה מדובר בנהג משאית שנסע בירידה התלולה מכיוון באר שבע לכיוון צומת סדום. הנהג סטה ממסלול נסיעתו, חצה קו הפרדה, נכנס למסלול הנגדי, ופגע במכונית פרטית שנסעה במסלול זה. כתוצאה מכך מצאו את מותם חמשת נוסעי המכונית, בני משפחה אחת. בית משפט השלום גזר על הנהג עונש של חמש שנות מאסר. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו והעמידו על ארבע שנות מאסר.

45. אני סבור כי המקרה שלפנינו חמור, במידת מה, מהמקרה שנדון בפרשת **אלגבור**. זאת, הן בדרגת הרשלנות והן בתוצאות התאונה. באשר לדרגת הרשלנות - בין שני המקרים יש מידה לא מבוטלת של דמיון. ואולם, בעוד שבפרשת **אלגבור** התאונה ארעה "ברגע של הסחת דעת", כלשון פסק הדין, במקרה שלפנינו קדמו לאיבוד השליטה של הנאשם נסיעה במהירות מופרזת בתנאי מזג אוויר קשים. ובאשר לתוצאות התאונה - במקרה שלפנינו מצאו את מותם 7 בני אדם ועוד רבים נפצעו, חלקם באורח קשה. בעניין הפצעים לא למותר יהיה להזכיר את עדותו של מר בכרי על אודות מצבה הקשה של בתו.

46. לנוכח כל האמור, אלמלא מחלתו של הנאשם הייתי מוצא כי יש להטיל עליו עונש מאסר בסדרי הגודל להם טענה המאשימה. ואולם, כאמור, הנאשם חלה במחלה קשה ולעובדה זו יש לתת משקל רב בפרשה שלפנינו.

47. אני סבור שיש לקבל את הצהרת שירות בתי הסוהר כי יש ביכולתו להעניק לנאשם את התנאים והטיפול הרפואי להם הוא זקוק, בין באמצעים הקיימים בשירות בתי הסוהר, ובין בקבלת שירותי רפואה מגורמים בקהילה. הבדיקות בקשר לכך נעשו בתיק הנוכחי על ידי גורמים בכירים בשירות בתי הסוהר ובפרקליטות, ולבית המשפט אין סיבה להטיל בהצהרתם ספק. על שירות בתי הסוהר מוטלת אחריות, וחזקה עליו כי יעמוד בהצהרתו. ככל שיתברר בעתיד שאין הדבר כך, או שמצבו הרפואי של הנאשם חלילה יухמר, נראה לכאורה כי ניתן יהיה לתת לכך מענה בכלים החוקיים והמשפטיים הקיימים.

48. מטעמים אלה אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם כי יש להימנע משליחתו של הנאשם למאסר. גם אין בידי לקבל גישה הגורסת כי ניתן להסתפק בעונש מאסר סימלי. התוצאות הקשות והחמורות של התאונה אינן מאפשרות זאת. בית המשפט ער למצוקותיו של הנאשם ולמצבו הלא קל. יחד עם זאת, בית המשפט אינו יכול שלא לשמוע את זעקות הילדים העולים באש. על העונש לתת ביטוי לאסון הכבד שנפל על הקורבנות ועל משפחותיהם.

49. ואולם באותה מידה, אין לומר כי לנוכח הצהרתו של שירות בתי הסוהר יש לגזור על הנאשם את העונש שהיה מקום להטיל עליו אלמלא מחלתו. הנאשם הוא אדם חולה, והוא זקוק לתנאים מיוחדים ולתמיכה של בני משפחתו, פיזית ורגשית. לריצוי עונש מאסר של אדם דוגמת הנאשם, יש משמעות קשה יותר מריצוי עונש מאסר של אדם בריא. זאת ועוד, הגם שנראה לכאורה כי יש ממש בדברי המאשימה כי הנאשם חשוף לזיהומים גם בסביבתו הרגילה ובבתי חולים, איש לא היה רוצה שהנאשם ילקה בזיהום בין כותלי בית הסוהר, וכי מצבו יחמיר בשל כך. לעובדה זו יש משמעות על אורך תקופת המאסר שיש לגזור עליו.

50. נתתי משקל לעובדה שהנאשם ובני משפחתו נתנו פיצוי כספי לחלק מקורבנות העבירה או לבני משפחותיהם. לא ברור האם הפיצוי ניתן מתוך "רצון טוב" או בעקבות איומים ודרישות שהופנו כלפי הנאשם. כך או כך, ברור כי מתן הפיצוי חייב התגייסות מיוחדת של הנאשם ושל בני משפחתו. מטעם זה, אמנע מתשלום קנס כספי, ואחייב את הנאשם בפיצוי חלקי על הצד הנמוך. זאת מתוך תקווה שהקורבנות ומשפחותיהם יקבלו סעד כספי במסגרת התביעות האזרחיות שלפי מה שנמסר לי הוגשו, בין בתחומי מדינת ישראל ובין בתחומי הרשות הפלסטינית.

51. **סוף דבר.** אני מחליט להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שתי שנות מאסר וחצי (30 חודשים) לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו, ככל שהיו.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה שנתיים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה שעניינה גרימת מותו של אדם בתוך 3 שנים.
- ג. פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לרכב ציבורי או כבד למשך 20 שנים מהיום בו הופקד רישיונו.
- ד. פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה על כל סוגי הרכב למשך 10 שנים מהיום בו הופקד רישיונו.
- ה. הנאשם ייתן פיצוי בסך 10,000 ₪ לכל אחת ממשפחות ההרוגים כמפורט בכתב האישום (שבע משפחות), ולכל אחד מחמשת הפצועים קשה (הילדה טאלה בכרי; הילדה מירה ג'וואלס;

המורה סנא אל-קארנה; המורה ראידיה עליאן; ונהג האוטובוס רדואן תואם) (דברי ב"כ המאשימה בעמ' 70 לפרוטוקול). בסך הכל, גובה הפיצוי עומד על סכום של 120,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.10.18. המאשימה תודיע תוכן גזר הדין למשפחות, ותגיש לבית המשפט רשימה מסודרת של הזכאים לפיצוי.

52. על מנת לאפשר לנאשם לפנות לשירות בתי הסוהר לצורך עריכת כל הבדיקות והסידורים הדרושים טרם כניסתו למאסר, אני קובע כי על הנאשם להתייבב לריצוי העונש ביום 1.7.18. על הנאשם לפנות לשירות בתי הסוהר לצורך עריכת הבדיקות והסידורים הדרושים בתוך 21 ימים.

53. **הודעה לנאשם זכותו לערער על גזר הדין לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.**

ניתן היום, י"ג ניסן תשע"ח, 29 מרץ 2018, במעמד הצדדים.